A historia de Ahikar

INTRODUCIÓN

Temos en A historia de Ahikar unha das fontes máis antigas de pensamento e sabedoría humana. A súa influencia pódese rastrexar a través das lendas de moitas persoas, incluíndo o Corán e o Antigo e Novo Testamento.

Un mosaico atopado en Treves, Alemaña, representaba entre os sabios do mundo o personaxe de Ahikar. Velaquí o seu colorido conto.

A data desta historia foi un tema de animada discusión. Os eruditos finalmente o descartaron sobre o século I cando se probaron que estaban en erro pola historia orixinal que aparece nun papiro arameo do 500 a.C. entre as ruínas de Elefantina.

A historia é obviamente ficción e non historia. De feito o lector pode coñecerse nas páxinas complementarias de As mil e unha noite. Está escrito de forma brillante, e a narración chea de acción, intriga e escapada estreita mantén a atención ata o último. A liberdade de imaxinación é a posesión máis preciada do escritor.

A escrita divídese en catro fases: (1) A Narrativa; (2) O Ensino (unha serie notable de Proverbios); (3) A viaxe a Exipto; (4) As Semellanzas ou Parábolas (coas que Ahikar completa a educación do seu sobriño errado).

CAPÍTULO 1

Ahikar, Gran Visir de Asiria, ten 60 esposas pero está destinado a non ter fillos. Por iso adopta o seu sobriño. El abarrotao de sabedoría e coñecemento máis que de pan e auga.

1 A historia de Haiqâr o Sabio, visir de Senaquerib o Rei, e de Nadan, fillo de irmá de Haiqâr o Sabio.
2Houbo un visir nos tempos do rei Senaquerib, fillo de Sarhadum, rei de Asiria e de Nínive, un sabio chamado Haiqâr, e era visir do rei Senaquerib.
3Tiña unha gran fortuna e moitos bens, era hábil, sabio, filósofo, en coñecemento, en opinión e no goberno, e casara con sesenta mulleres e construíra un castelo para cada unha delas.
4 Pero con todo iso non tivo fillo de ninguén. destas mulleres, que poderían ser a súa herdeira.
5 E estaba moi triste por iso, e un día reuniu aos astrólogos, aos eruditos e aos magos e explicoulles a súa condición e o asunto da súa esterilidade.
6 E dixéronlle: "Vai, ofrécelle sacrificio aos deuses e pídelles que tal vez che proporcionen un neno".
7 E fixo o que lle dixeron e ofreceu sacrificios aos ídolos, e suplicoulles e imploroulles con petición e súplica.
8 E non lle responderon nin unha palabra. E marchou triste e abatido, marchándose cunha dor no corazón.
9 E volveu e implorou ao Deus Altísimo, e creu, suplicándolle cun ardor no seu corazón, dicindo: 'Oh Deus Altísimo, oh Creador dos ceos e da terra, oh Creador de todas as cousas creadas!
10 Pídoche que me deas un neno, para que me consolo para que estea presente na miña breza, para que peche os meus ollos e para que me enterre.
11 Entón chegou a el unha voz que dicía: "En canto te baseaste en primeiro lugar nas imaxes esculpidas e ofrecécheslles sacrificios, por iso quedarás sen fillos durante toda a túa vida".
12 Pero toma a Nadán o fillo da túa irmá e fai del teu fillo e ensínalle a túa sabiduría e a túa boa educación, e á túa morte enterrarate.
13 Entón colleu a Nadán, o fillo da súa irmá, que estaba un pouco de mamá. E entregouno a oito nodrizas, para que o mamaran e o criasen.
14 E criárono con boa comida e un adestramento suave e roupa de seda, e de púrpura e carmesí. E estaba sentado en camas de seda.
15 E cando Nadán fíxose grande e andaba, levantándose como un cedro alto, ensinoulle boas maneiras e escritura, ciencia e filosofía.
16 E despois de moitos días, o rei Senaquerib mirou para Haiqâr e viu que xa estaba moi vello, e ademais díxolle.
17 'Oh, meu honrado amigo, hábil, fiel, sabio, gobernador, secretario, visir, chanceler e director; verdadeiramente estás moi vello e pesado cos anos; e a túa saída deste mundo debe estar próxima.
18 Dime quen terá un lugar no meu servizo despois de ti. E Haiqâr díxolle: 'O meu señor, que a túa cabeza viva para sempre! Alí está Nadan o fillo da miña irmá, fíxoo o meu fillo.
19 E crieino e ensineino a miña sabedoría e o meu coñecemento.
20 E o rei díxolle: 'Oh Haiqâr! tráeo á miña presenza, para que o vexa, e se o vexo axeitado, pono no teu lugar; e seguirás o teu camiño para descansar e vivir o resto da túa vida nun doce repouso.
21Entón Haiqâr foi e presentou a Nadan o fillo da súa irmá. E fixo unha homenaxe e desexoulle poder e honra.
22 E mirou para el e admirouno e alegrouse con el e díxolle a Haiqâr: 'É este o teu fillo, oh Haiqâr? Rezo para que Deus o preserve. E como ti me serviches a min e a meu pai Sarhadum, que este teu rapaz me sirva e cumpra os meus compromisos, as miñas necesidades e os meus negocios, para honralo e facelo poderoso por ti.
23 E Haiqâr fixo unha reverencia ante o rei e díxolle: 'Que viva a túa cabeza, oh meu señor o rei, para sempre! Busco de ti que teñas paciencia co meu fillo Nadan e perdoes os seus erros para que che sirva como convén.
24 Entón o rei xuroulle que o faría o máis grande dos seus favoritos e o máis poderoso dos seus amigos, e que estaría con el en toda honra e respecto. E bicoulle as mans e despediuse del.
25 E colleu a Nadán. o fillo da súa irmá con el e sentouno nun salón e púxose a ensinarlle noite e día ata que o ateigaba de sabedoría e coñecemento máis que de pan e auga.

CAPÍTULO 2

Un "Almanaque do pobre Richard" dos tempos antigos. Preceptos inmortais da conduta humana sobre o diñeiro,

as mulleres, o vestido, os negocios, os amigos. Proverbios especialmente interesantes atópanse nos versos 12, 17, 23, 37, 45, 47. Compare o verso 63 con algo do cinismo de hoxe.
1 Así o ensinou, dicindo: '¡Oh, meu fillo! escoita o meu discurso e segue os meus consellos e lembra o que digo.
2 Ó meu fillo! Se escoitas unha palabra, deixa que morra no teu corazón e non lla revelas a outro, non sexa que se converta nun carbón vivo, queime a túa lingua e cause dor no teu corpo, e obteñas un oprobio e sexas avergoñado diante de Deus e home.
3O meu fillo! se escoitaches un informe, non o difundas; e se viches algo, non o digas.
4O meu fillo! facilita a túa elocuencia ao ointe e non te apresures a devolverlle unha resposta.
5 Ó meu fillo! cando escoitas algo, non o escondas.
6 Ó meu fillo! non solte un nó selado, nin o desate, nin selle un nó solto.
7O meu fillo! Non cobize a beleza exterior, porque esmorece e pasa, pero un recordo honrado dura para si.
8 Ó meu fillo! que unha parva non te engane coa súa fala, non vaia ser que morras a máis miserable das mortes, e ela te enrede na rede ata que esteas presa.
9 Ó meu fillo! Non desexes unha muller encamada de vestido e de ungüentos, que sexa desprezable e parva na súa alma. Ai de ti se lle concedes algo do teu, ou se lle encomendas o que está na túa man e ela te induce ao pecado, e Deus se enoje contigo.
10 Ó meu fillo! non sexas coma a améndoa, porque dá follas antes de todas as árbores e froitos comestibles despois de todas, senón que sexas coma a moreira, que dá froitos comestibles antes que todas as árbores e deixa despois de todas.
11 Ó meu fillo! agacha a cabeza, amolece a voz, sé cortés, anda polo camiño recto e non sexas parvo. E non ergues a voz cando te rías porque se fose a gran voz que se construíu unha casa, o asno faría moitas casas todos os días; e se fose a forza de impulsar o arado, o arado nunca se quitaría de debaixo dos ombreiros dos camelos.
12 ¡Oh, fillo! é mellor quitar pedras cun home sabio que beber viño cun home arrepentido.
13 Ó meu fillo! Derrama o teu viño sobre os sepulcros dos xustos e non bebas con ignorantes e despreciables.
14 Ó meu fillo! Apártate aos sabios que temen a Deus e sexan coma eles, e non te acerques aos ignorantes, para que non te fagas coma el e aprendas os seus camiños.
15 Ó meu fillo! cando che teñas un compañeiro ou un amigo, proba-lo, e despois faino compañeiro e amigo; e non o loades sen proba; e non estragues a túa fala cun home que carece de sabedoría.
16 Ó meu fillo! mentres un calzado che queda no teu pé, anda con el sobre os espiños e fai un camiño para o teu fillo, para a túa casa e os teus fillos, e tensa o teu barco antes de que vaia no mar e as súas ondas e se afunde e non pode el. gardado.
17 Ó meu fillo! se o rico come unha serpe, din: "É pola súa sabedoría", e se a come un pobre, a xente di: "Da súa fame".
18 Ó meu fillo! contento co teu pan de cada día e os teus bens, e non cobiza o que é alleo.
19 Ó meu fillo! non sexas veciño do necio, non comas pan con el, e non te alegres das calamidades dos teus veciños. Se o teu inimigo te agravi, móstralle bondade.
20 Ó meu fillo! a un home que teme a Deus, temelo e honrao.
21 Ó meu fillo! o ignorante cae e tropeza, e o sabio, aínda que tropece, non se abala, e aínda que caia levántase axiña, e se está enfermo, pode coidar da súa vida. Pero en canto ao home ignorante, estúpido, para a súa enfermidade non hai droga.
22 Ó meu fillo! se se achega a ti un home inferior a ti mesmo, vai ao seu encontro e permanece de pé, e se non pode recompensarte, o seu Señor recompensarache por el.
23 Ó meu fillo! Non te aforres de golpear ao teu fillo, porque o fregado do teu fillo é como esterco no xardín, como atar a boca dunha bolsa, como amarre das bestas e como pechar a porta.
24 Ó meu fillo! detén o teu fillo da maldade e ensínalle os costumes antes de que se rebele contra ti e te desprezo entre o pobo, e baixes a cabeza nas rúas e nas asembleas e sexas castigado pola maldade das súas malas accións.
25 Ó meu fillo! cómpreche un boi gordo con prepucio e un asno grande de pezuñas, e non tes un boi con grandes cornos, nin tes amizade cun home tramposo, nin consigas un escravo rindeiro nin unha criada ladrón, por todo o que cometas. a eles arruinarán.
26 Ó meu fillo! que os teus pais non te maldigan, e o Señor comprátase con eles; porque se dixo: "Quen despreza ao seu pai ou á súa nai, que mora de morte (refírome á morte do pecado); e quen honre aos seus pais prolongará os seus días e a súa vida e verá todo o que é bo. "
27 Ó meu fillo! non andes polo camiño sen armas, porque non sabes cando o inimigo pode atoparte, para que esteas preparado para el.
28 Ó meu fillo! non sexas coma unha árbore espida e sen follas que non medre, senón que sexas coma unha árbore cuberta das súas follas e das súas ramas; pois o home que non ten muller nin fillos está deshonrado no mundo e é odiado por eles, coma unha árbore sen follas e sen froitos.
29 Ó meu fillo! Sede como unha árbore fecundo na beira do camiño, cuxo froito comen todos os que pasan, e as bestas do deserto repousan á súa sombra e comen das súas follas.
30 Ó meu fillo! cada ovella que se afasta do seu camiño e das súas compañeiras convértese en alimento para o lobo.
31 Ó meu fillo! non digas: "O meu señor é un tolo e eu son sabio", e non relates o discurso da ignorancia e a tolemia, para que non sexas desprezado por el.
32 Ó meu fillo! non sexas un deses servos aos que lles din os seus señores: "Aparta de nós", senón que sexas dos que lles din: "Achégase e achégate a nós".
33 Ó meu fillo! non acaricies o teu escravo diante do seu compañeiro, porque non sabes cal deles será de máis valor para ti ao final.

34 Ó meu fillo! non teñas medo do teu Señor que te creou, para que non che cale.
35 Ó meu fillo! fai o teu discurso xusto e doce a túa lingua; e non permitas que o teu compañeiro te pise o pé, para que non pise noutro momento o teu peito.
36 Ó meu fillo! se malgastes a un sabio cunha palabra de sabedoría, axexará no seu peito coma unha sutil sensación de vergoña; pero se lle pegas cun pau o ignorante nin o entenderá nin oirá.
37 Ó meu fillo! se envías a un sabio para as túas necesidades, non lle deas moitas ordes, porque fará os teus negocios como ti queres; ordénalle, non fará o que ti queres. Se che mandan por negocios, apresúrate a cumprilo rapidamente.
38 Ó meu fillo! Non fagas inimigo dun home máis forte ca ti, porque el tomará a túa medida e a súa vinganza de ti.
39 Ó meu fillo! Proba ao teu fillo e ao teu servo antes de que lles entregues as túas pertenzas, para que non se acaben con eles; pois o que ten a man chea chámase sabio, aínda que sexa parvo e ignorante, e o que ten a man baleira chámase pobre, ignorante, aínda que sexa o príncipe dos sabios.
40 Ó meu fillo! Comín un colocito e traguei áloe, e non atopei nada máis amargo que a pobreza e a escaseza.
41 Ó meu fillo! ensina ao teu fillo a frugalidade e a fame, para que faga ben na xestión da súa casa.
42 Ó meu fillo! Non ensine ao ignorante a linguaxe dos sabios, porque lle será gravoso.
43 Ó meu fillo! non mostres a túa condición ao teu amigo, para que non sexas desprezado por el.
44 Ó meu fillo! a cegueira do corazón é máis penosa que a cegueira dos ollos, pois a cegueira dos ollos pode ser guiada pouco a pouco, pero a cegueira do corazón non é guiada, e deixa o camiño recto e vai por un camiño torto. xeito.
45 Ó meu fillo! o tropezo dun home co pé é mellor que o tropezo dun n coa lingua.
46 Ó meu fillo! un amigo que está preto é mellor que un irmán máis excelente que está lonxe.
47 Ó meu fillo! a beleza esvaécese, pero a aprendizaxe dura, e o mundo esmorece e vólvese baleiro, pero un bo nome non se fai nin decae.
48 Ó meu fillo! o home que non ten descanso, a súa morte foi mellor que a súa vida; e o son do choro é mellor que o son do canto; pois a tristeza e o choro, se hai neles o temor de Deus, son mellores que o son do canto e da alegría.
49 Ó meu fillo! a coxa dun sapo na túa man é mellor que un ganso na pota do teu veciño; e unha ovella preto de ti é mellor que un boi lonxe; e un pardal na túa man é mellor que mil pardais voando; e é mellor a pobreza que reúne que a dispersión de moita provisión; e un raposo vivo é mellor que un león morto; e unha libra de la é mellor que unha libra de riqueza, quero dicir de ouro e prata; porque o ouro e a prata están escondidos e tapados na terra, e non se ven; pero a la queda nos mercados e vese, e é unha fermosura para quen a leva.
50 Ó meu fillo! unha pequena fortuna é mellor que unha fortuna dispersa.
51 Ó meu fillo! un can vivo é mellor que un pobre morto.
52 Ó meu fillo! Un pobre que fai o ben é mellor que un rico que está morto nos pecados.
53 Ó meu fillo! garda unha palabra no teu corazón, e será moito para ti, e ten coidado de non revelar o segredo do teu amigo.
54 Ó meu fillo! non deixes que unha palabra saia da túa boca ata que teñas consello co teu corazón. E non te quedes entre persoas que rixan, porque dunha mala palabra sae unha pelexa, e dunha rifa sae a guerra, e da guerra vén a loita, e serás obrigado a dar testemuño; pero corre de alí e descansa.
55 Ó meu fillo! Non te resistas a un home máis forte ca ti, pero obtén un espírito de paciencia, paciencia e unha conduta recta, porque non hai nada máis excelente que iso.
56 Ó meu fillo! Non odies o teu primeiro amigo, porque o segundo pode non durar.
57 Ó meu fillo! visita o pobre na súa aflición, fala del na presenza do sultán e fai a túa dilixencia para salvalo da boca do león.
58 Ó meu fillo! non te alegres coa morte do teu inimigo, porque despois de pouco serás o seu veciño, e quen se mofa de ti respeta e honra e estade de antemán con el no seu saúdo.
59 Ó meu fillo! se a auga quedara parada no ceo, e un corvo negro se volvese branco e a mirra medrase como o mel, entón os ignorantes e os tolos poderían entender e facerse sabios.
60 Ó meu fillo! se queres ser sabio, evita a túa lingua de mentir, e a túa man de roubar, e os teus ollos de contemplar o mal; entón serás chamado sabio.
61 Ó meu fillo! que o sabio te golpee cunha vara, pero o tolo non te unxa con doce ungüento. Sé humilde na túa mocidade e serás honrado na túa vellez.
62 Ó meu fillo! Non resistas a un home nos días do seu poder, nin a un río nos días da súa enchente.
63 Ó meu fillo! non te apresures a voda dunha muller, porque se lle sae ben, ela dirá: 'Señor, faime provisión'; e se resulta mal, ela valorará quen foi o causante.
64 Ó meu fillo! quen é elegante no seu vestido, é o mesmo na súa fala; e quen ten un aspecto mesquino no seu vestido, tamén é o mesmo na súa fala.
65 Ó meu fillo! se cometeches un roubo, faino saber ao sultán e dálle unha parte, para que te libras del, porque se non, soportarás amarguras.
66 Ó meu fillo! fai amigo do home cuxa man está saciada e chea, e non fai amigo do home cuxa man está pechada e ten fame.
67 Hai catro cousas nas que nin o rei nin o seu exército poden estar seguros: a opresión do visir e o mal goberno, a perversión da vontade e a tiranía sobre o súbdito; e catro cousas que non se poden ocultar: o prudente, o necio, o rico e o pobre.

CAPÍTULO 3

Ahikar retírase da participación activa nos asuntos do Estado. Entrega as súas posesións ao seu sobriño traizoeiro. Aquí está a incrible historia de como un

ingrato descarrilado se converte en falsificador. Un intelixente complot para enredar a Ahikar resulta en que sexa condenado a morte. Ao parecer, o final de Ahikar.
1 Así falou Haiqâr, e cando rematou estes mandatos e proverbios a Nadan, fillo da súa irmá, imaxinaba que os mantería todos, e non sabía que en vez diso lle mostraba cansazo, desprezo e burla.
2 Despois Haiqâr quedou sentado na súa casa e entregou a Nadan todos os seus bens, e os escravos, as doncelas, os cabalos, o gando e todo o que tiña e gañaba; e o poder de licitar e de prohibir quedou nas mans de Nadan.
3 E Haiqâr sentábase tranquilo na súa casa e, de cando en vez, Haiqâr ía presentarlle os seus respectos ao rei e volvía á casa.
4 Agora ben, cando Nadan decatouse de que o poder de pedir e de prohibir estaba nas súas propias mans, desprezou a posición de Haiqâr e mofábase del, e púxose a culpalo cada vez que aparecía, dicindo: "O meu tío Haiqâr está no seu desconcerto. e agora non sabe nada».
5 E comezou a bater os escravos e as doncelas, e a vender os cabalos e os camelos e a gastar todo o que tiña o seu tío Haiqâr.
6 E cando Haiqâr viu que non tiña compaixón dos seus servos nin da súa casa, ergueuse e expulsouno da súa casa e mandou informar ao rei de que espallara as súas posesións e as súas provisións.
7 E levantouse o rei e chamou a Nadán e díxolle: "Mentres Haiqâr estea en saúde, ninguén gobernará sobre os seus bens, nin sobre a súa casa nin sobre os seus bens".
8 E a man de Nadan levantouse do seu tío Haiqâr e de todos os seus bens, e mentres tanto non entrou nin saíu nin o saudou.
9 Entón Haiqâr arrepentiuse do seu traballo con Nadan, fillo da súa irmá, e continuou a estar moi triste.
10 E Nadan tiña un irmán máis novo chamado Benuzârdân, polo que Haiqâr tomouno para si en lugar de Nadan, e criouno e honrouno coa máxima honra. E entregoulle todo o que posuía e púxoo gobernador da súa casa.
11 Cando Nadán se decatou do que acontecera, apoderouse de envexa e celos, e comezou a queixarse de todos os que o interrogaban, e a mofarse do seu, tío Haiqâr, dicindo: "O meu tío expulsoume da súa casa, prefería o meu irmán ca min, pero se o Deus Altísimo me dá o poder, traerei sobre el a desgraza de ser asasinado.
12 E Nadán seguiu meditando sobre o atranco que lle podería inventar. E despois dun tempo Nadán deulle a cabeza e escribiu unha carta a Aquix, fillo de Xa o Sabio, rei de Persia, dicindo así:
13 'Paz e saúde e poder e honra de Senaquerib, rei de Asiria e de Nínive, e do seu visir e do seu secretario Haiqâr para ti, oh gran rei! Que haxa peniques entre ti e eu.
14 E cando chegue esta carta, se te ergues e vas axiña á chaira de Nisrîn, a Asiria e a Nínive, entregareiche o reino sen guerra e sen batalla.
15 E tamén escribiu outra carta en nome de Haiqâr ao faraón, rei de Exipto. "Que haxa paz entre ti e eu, oh poderoso rei!
16 Se no momento en que che chegue esta carta te ergues e vas a Asiria e Nínive á chaira de Nisrîn, entregareiche o reino sen guerra e sen pelexar.
17 E a escritura de Nadan era semellante á escrita do seu tío Haiqâr.
18 Despois dobrou as dúas cartas e selounas co selo do seu tío Haiqâr; estaban con todo no pazo do rei.
19 Entón foi e escribiu tamén unha carta do rei ao seu tío Haiqâr: 'Paz e saúde para o meu visir, o meu secretario, o meu chanceler, Haiqâr.
20 O Haiqâr, cando chegue esta carta, reúne a todos os soldados que estean contigo, que sexan perfectos en vestimenta e en número, e tráeme o quinto día na chaira de Nisrîn.
21 E cando me vexas vir alí cara a ti, apresúrate e fai que o exército se mova contra min como un inimigo que loitará comigo, porque teño comigo os embaixadores do faraón, rei de Exipto, para que vexan a forza dos nosos exército e que nos teñan medo, porque son os nosos inimigos e nos odian».
22 Despois selou a carta e enviouna a Haiqâr por un dos servos do rei. E colleu a outra carta que escribira e estendeuna diante do rei, leuna e mostroulle o selo.
23 E cando o rei oíu o que había na carta, quedou perplexo cunha gran perplexidade e enfadouse cunha ira grande e feroz, e dixo: "Ah, demostrei a miña sabedoría! que lle fixen a Haiqâr para que escribise estas cartas aos meus inimigos? É esta a miña recompensa por parte dos meus beneficios para el?
24 Nadán díxolle: "Non te entristeces, rei! nin se enfade, pero imos á chaira de Nisrîn a ver se o conto é verdade ou non».
25Entón Nadán levantouse ao quinto día e colleu ao rei, aos soldados e ao visir, e foron ao deserto á chaira de Nisrin. E o rei mirou, e velaí! Haiqâr e o exército estaban en orde.
26 E cando Haiqâr viu que o rei estaba alí, achegouse e fíxolle sinal ao exército para que se movese como na guerra e que loitara contra o rei, tal e como se atopaba na carta, sen saber o pozo para que Nadan cavara. el.
27 E cando o rei viu o acto de Haiqâr, apoderouse de ansiedade, terror e perplexidade, e enfadouse cunha gran ira.
28 Nadán díxolle: "¿Viches, o meu señor o rei! que fixo este miserable? pero non te enfades e non te entristeces nin te aflixas, senón que vai á túa casa e senta no teu trono, e traereiche a Haiqâr atado e encadeado con cadeas, e afastarei de ti sen traballo o teu inimigo.
29 E o rei volveu ao seu trono, irritado por Haiqâr, e non fixo nada por el. E Nadan foi a Haiqâr e díxolle: 'W'allah, oh meu tío! O rei verdadeiramente alégrase de ti con moita alegría e agradece que fixeras o que che mandou.
30 E agora envioume a ti para que despedis aos soldados dos seus deberes e che acudas a el coas mans atadas detrás de ti e os pés encadeados, para que os embaixadores do faraón vexan isto e para que o rei sexa temido por eles e polo seu rei».

31 Entón Haiqâr respondeu: "Escoitar é obedecer". E ergueuse enseguida e atouse as mans detrás del e encadeou os pés.
32 Nadán colleuno e foi con el ao rei. E cando Haiqâr entrou na presenza do rei, fixo unha reverencia ante el no chan, e desexou poder e vida perpetua para o rei.
33 Entón dixo o rei: "Oh Haiqâr, o meu secretario, o gobernador dos meus asuntos, o meu chanceler, o gobernante do meu estado, dime que mal te fixen para que me premiases con este feo acto".
34Entón mostráronlle as cartas escritas e co seu selo. E cando Haiqâr viu isto, lle tremían os membros e a lingua atouse de inmediato, e non puido pronunciar unha palabra por medo; pero el inclinaba a cabeza cara á terra e quedou mudo.
35 E cando o rei viu isto, estaba seguro de que a cousa era del, e enseguida ergueuse e mandoulles matar a Haiqâr e que lle golpeasen o pescozo coa espada fóra da cidade.
36 Entón Nadan berrou e dixo: 'Oh Haiqâr, oh cara negra! de que che serve a túa meditación ou o teu poder para facer este feito co rei?
37 Así di o contacontos. E o nome do espadachín era Abu Samîk. E o rei díxolle: '¡Oh espadachín! érguese, vai, fender o pescozo de Haiqâr á porta da súa casa e bota a cabeza do seu corpo cen cóbados.'
38 Entón Haiqâr axeonllouse ante o rei e díxolle: "Que viva para sempre o meu señor o rei! e se queres matarme, que se cumpra o teu desexo; e sei que non son culpable, senón que o malvado debe dar conta da súa maldade; con todo, meu señor o rei! Pídoche a ti e á túa amizade que permita que o espadachín entregue o meu corpo aos meus escravos, para que me enterren e que o teu escravo sexa o teu sacrificio.
39 O rei ergueuse e mandou ao espadachín que fixese con el segundo o seu desexo.
40 E enseguida mandou aos seus servos que tomaran a Haiqâr e ao espadachín e que fosen con el espidos para que o matasen.
41 E cando Haiqâr soubo con certeza que ía ser asasinado, enviou á súa muller e díxolle: 'Saia ao meu encontro, e que haxa contigo mil novas virxes e vístaas con vestidos de púrpura e seda para que choran por min antes da miña morte.
42 E prepara unha mesa para o espadachín e para os seus servos. E mestura moito viño para que beban.
43 E ela fixo todo o que el lle mandou. E era moi sabia, intelixente e prudente. E uniu toda a cortesía e a aprendizaxe posibles.
44 E cando chegou o exército do rei e o espadachín, atoparon a mesa preparada, o viño e as deliciosas viandas, e comezaron a comer e a beber ata que se atiborraron e se embriagaron.
45 Entón Haiqâr levou o espadachín á parte da compañía e díxolle: "Oh, Abu Samîk, non sabes que cando o rei Sarhadum, o pai de Senaquerib, quixo matarte, collínte e escondínte nalgún lugar ata que a ira do rei calou e preguntou por ti?
46 E cando te trouxen á súa presenza, alegrouse de ti: e agora lembra a bondade que che fixen.
47 E sei que o rei arrepentirase de min e enfadarase cunha gran ira pola miña execución.
48 Porque eu non son culpable, e cando me presentes ante el no seu palacio, terás unha gran fortuna e saberás que Nadán, o fillo da miña irmá, enganoume e me fixo esta mala acción, e o rei arrepentirase de terme matado; e agora teño unha adega no xardín da miña casa, e ninguén sabe dela.
49 Escóndeme nel co coñecemento da miña muller. E teño un escravo no cárcere que merece ser asasinado.
50 Tráeo fóra e vísteo coas miñas roupas, e manda aos servos cando estean borrachos que o maten. Non saberán a quen están matando.
51 E bota a cabeza a cen cóbados do seu corpo, e dálle o seu corpo aos meus escravos para que o enterren. E gardarás comigo un gran tesouro.
52 E entón o espadachín fixo o que lle mandara Haiqâr, e foi onda o rei e díxolle: "Que a túa cabeza viva para sempre".
53 Entón a muller de Haiqâr deixáballe no escondite todas as semanas o que lle bastaba, e ninguén sabía diso senón ela mesma.
54 E a historia foi contada, repetida e espallada por todos os lugares de como Haiqâr o Sabio fora asasinado e morrera, e toda a xente daquela cidade choraba por el.
55 E choraron e dixeron: 'Ai de ti, oh Haiqâr! e pola túa aprendizaxe e pola túa cortesía! Que triste por ti e polo teu coñecemento! Onde se pode atopar outro coma ti? e onde pode haber un home tan intelixente, tan erudito, tan hábil para gobernar que se asemella a ti para ocupar o teu lugar?
56 Pero o rei estaba arrepentido de Haiqâr, e o seu arrepentimento non lle serviu de nada.
57 Entón chamou a Nadán e díxolle: "Vai e leva contigo os teus amigos e fai loito e chora polo teu tío Haiqâr, e lamenta por el como é costume, honrando a súa memoria".
58 Pero cando Nadán, o insensato, o ignorante, o duro de corazón, foi á casa do seu tío, non chorou nin se entristeceu nin lamentaba, senón que reuniu xente sen corazón e disolución e púxose a comer e beber.
59 E Nadán comezou a apoderarse das criadas e dos escravos de Haiqâr, atounos e torturábaos e frotounos cunha ferida.
60 E non respectou á muller do seu tío, ela que o criara coma o seu propio neno, senón que quería que pecase con el.
61 Pero Haiqâr fora cortado no escondite, e escoitou o choro dos seus escravos e dos seus veciños, e eloxiou ao Deus Altísimo, o Misericordioso, e deu grazas, e sempre rezaba e suplicaba ao Deus Altísimo. .
62 E o espadachín viña de cando en vez a Haiqâr mentres estaba no medio do agocho: e Haiqâr viña e suplicoulle. E consolouno e desexoulle a liberación.
63 E cando se informou noutros países de que Haiqâr o Sabio fora asasinado, todos os reis entristeceron e desprezaron ao rei Senaquerib, e lamentáronse por Haiqâr, o resolutor de enigmas.

CAPÍTULO 4

"Os enigmas da Esfinxe". O que realmente lle pasou a Ahikar. O seu regreso.

1 E cando o rei de Exipto se asegurou de que Haiqâr fose asasinado, levantouse enseguida e escribiu unha carta ao rei Senaquerib, recordándolle nela "a paz, a saúde, o poder e a honra que desexamos especialmente para ti. meu querido irmán, o rei Senaquerib.

2 Teño ganas de construír un castelo entre o ceo e a terra, e quero que me envíes un home sabio e intelixente de ti mesmo para que me constrúa e que me responda a todas as miñas preguntas, e que poida ter o impostos e os dereitos de aduana de Asiria durante tres anos».

3 Despois selou a carta e envіouna a Senaquerib.

4 Colleuno e leuno e deullo aos seus visires e aos nobres do seu reino, e quedaron perplexos e avergoñados, e enfadouse cunha gran ira, e quedou perplexo sobre como debía actuar.

5 Entón reuniu aos vellos e aos sabios, aos sabios e aos filósofos, aos adiviños e aos astrólogos, e a todos os que estaban no seu país, leulles a carta e díxolles: 'Quen de vós queredes. ir ao faraón rei de Exipto e responderlle as súas preguntas?

6 E eles dixéronlle: "O noso señor o rei! sabe que non hai ninguén no teu reino que estea familiarizado con estas cuestións, excepto Haiqâr, o teu visir e secretario.

7 Pero en canto a nós, non temos habilidade nisto, a non ser que sexa Nadán, fillo da súa irmá, porque el ensinoulle toda a súa sabedoría, aprendizaxe e coñecemento. Chámao a ti, quizais poida desatar este duro nó.

8 O rei chamou a Nadán e díxolle: "Mira esta carta e entende o que hai nela". E cando Nadan o leu, dixo: '¡Oh, meu señor! quen é capaz de construír un castelo entre o ceo e a terra?

9 E cando o rei escoitou o discurso de Nadan, entristeceuse cunha tristeza grande e dolorosa, baixou do seu trono e sentouse nas cinzas, e comezou a chorar e lamentar por Haiqâr.

10 Dicindo: '¡Oh, miña dor! O Haiqâr, que sabías os segredos e as adiviñas! Ai de min por ti, oh Haiqâr! Mestre do meu país e gobernante do meu reino, onde atoparei o teu semellante? O Haiqâr, oh mestre do meu país, onde me dirixirei por ti? ai de min por ti! como te destruín! e escoitei a charla dun neno estúpido e ignorante sen coñecementos, sen relixión, sen virilidade.

11 Ah! e outra vez Ah para min! quen me pode dar por unha vez, ou traerme a noticia de que Haiqâr está vivo? e daríalle a metade do meu reino.

12 De onde me é isto? Ah, Haiqâr! para que te vexa só por unha vez, para que me sacie de mirarte e deleitarme en ti.

13 Ah! Ó meu pesar por ti para sempre! Oh Haiqâr, como te matei! e non me demorei no teu caso ata que vira o final do asunto.

14 E o rei seguía chorando día e noite. Cando o espadachín viu a ira do rei e a súa tristeza por Haiqâr, o seu corazón amoleceuse cara a el, e achegouse á súa presenza e díxolle:

15 'O meu señor! manda aos teus servos que me corten a cabeza. Entón díxolle o rei: "Ai de ti, Abu Samîk, cal é a túa culpa?"

16 E o espadachín díxolle: "O meu mestre! todo escravo que actúe en contra da palabra do seu amo é morto, e eu actuei en contra da túa orde.

17 Entón díxolle o rei. "Ai de ti, oh Abu Samîk, en que actuaches en contra das miñas ordes?"

18 E o espadachín díxolle: "O meu señor! mandachesme matar a Haiqâr, e souben que te arrepentirías del, e que fora injusto, e escondeino nalgún lugar, e matei a un dos seus escravos, e agora está a salvo no cisterna, e se me mandas traereino a ti.

19 E díxolle o rei. 'Ai de ti, oh Abu Samîk! burlaste de min e son o teu señor».

20 E o espadachín díxolle: "Non, pero pola vida da túa cabeza, oh meu señor! Haiqâr está a salvo e vivo.

21 E cando o rei escoitou aquel dito, quedou seguro do asunto, e a cabeza nadaba, e desmaiouse de alegría, e mandoulles levar a Haiqâr.

22 E díxolle ao espadachín: "Oh servo de confianza! se o teu discurso fose verdade, gustaríame enriquecerte e exaltar a túa dignidade por riba da de todos os teus amigos».

23 E o espadachín seguiu contento ata que chegou á casa de Haiqâr. E abriu a porta do agocho, baixou e atopou a Haiqâr sentado, loubando a Deus e dándolle as grazas.

24 E gritoulle, dicindo: 'Oh Haiqâr, traio a maior alegría, felicidade e deleite'.

25 E Haiqâr díxolle: "Que noticia, oh Abu Samîk?" E contoulle todo sobre o faraón dende o principio ata o final. Despois colleuno e foi onda o rei.

26 E cando o rei mirou para el, viuno en estado de pobreza, e que o seu cabelo lle crecera como ás bestas salvaxes e as uñas coma as garras dunha aguia, e que o seu corpo estaba sucio de po. a cor do seu rostro cambiara e esvaeceuse e agora era como cinzas.

27 E cando o rei velo, entristeceuse por el e levantouse de inmediato, abrazouno e bicouno, chorou por el e díxolle: "¡Alabado sexa Deus! quen te trouxo a min.

28 Despois consolouno e consolouno. E quitou a súa túnica e púxoa ao espadachín, e foi moi gracioso con el, deulle grandes riquezas e fixo descansar a Haiqâr.

29 Entón Haiqâr díxolle ao rei: "Que viva para sempre o meu señor o rei! Estes son os feitos dos fillos do mundo. Levantei unha palmeira para apoiarme nela, e inclinouse de lado e botoume abaixo.

30 Mais, meu Señor! xa que aparecín diante de ti, non te preocupes! E díxolle o rei: "Bendito sexa Deus, quen te mostrou misericordia e soubo que estabas agraviado, salvote e libroute de ser asasinado".

31 Pero vai ao baño morno, e afeita a cabeza, córtache as uñas, cambia a roupa e divírtete durante corenta días, para que poidas facerte ben e mellorar o teu estado e a cor do teu rostro. pode volver a ti.

32 Entón o rei quitou o seu manto caro e púxoo a Haiqâr, e Haiqâr deu grazas a Deus e fixo reverencia ao rei, e marchou para a súa morada contento e feliz, louvando ao Deus Altísimo.

33 E a xente da súa casa alegrouse con el, e tamén os seus amigos e todos os que oíron que estaba vivo.

CAPÍTULO 5

A letra dos "enigmas" móstralle a Ahikar. Os rapaces das aguias. O primeiro paseo en "avión". Ir a Exipto. Ahikar, ser un home de sabedoría tamén ten sentido do humor. (Verso 27).

1 E fixo como lle mandaba o rei e descansou corenta días.

2 Despois vestiuse da súa roupa máis alegre, e foi cabalgando cara ao rei, cos seus escravos detrás e diante del, alegre e encantado.

3 Pero cando Nadán, o fillo da súa irmá, decatouse do que estaba a suceder, o medo apoderouse del e o terror, e quedou perplexo, sen saber que facer.

4 E cando o viu Haiqâr, entrou na presenza do rei e saudouno, e este devolveulle o saúdo e fíxoo sentar ao seu lado, dicíndolle:

'O meu querido Haiqâr! mira estas cartas que nos enviou o, rei de Exipto, despois de ter oído que fuches asasinado.

5 Provocáronnos e vencéronnos, e moitos dos habitantes do noso país fuxiron a Exipto por medo aos impostos que o rei de Exipto mandou esixirnos.

6 Entón Haiqâr colleu a carta e leuna e entendeu o seu contido.

7Entón díxolle ao rei. 'Non te enfades, meu señor! Irei a Exipto e devolvereille as respostas ao faraón, mostrareille esta carta e responderei sobre os impostos e enviarei de volta a todos os que fuxiron; e avergoñarei os teus inimigos coa axuda do Deus Altísimo e pola Felicidade do teu reino».

8 E cando o rei escoitou este discurso de Haiqâr alegrouse cunha gran alegría, e o seu corazón ensanchouse e mostroulle gracia.

9 E Haiqâr díxolle ao rei: "Concédeme un atraso de corenta días para que poida considerar esta cuestión e xestionala". E o rei permitiu isto.

10 E Haiqâr foi á súa morada, e mandou aos cazadores que capturaran dous aguiluchos novos para el, e eles capturáronse e trouxéronos a el: e mandou aos tecedores de cordas que tecen dous cabos de algodón para el, cada un deles. de dous mil cóbados de lonxitude, e fixo traer aos carpinteiros e mandoulles facer dúas grandes caixas, e así o fixeron.

11Entón colleu dous rapaces e pasaba todos os días sacrificando cordeiros e dando de comer ás aguias e aos rapaces, e facéndoos montar a lombos das aguias, e atounos cun nó firme e atou o cable aos pés. das aguias, e que se eleven aos poucos todos os días, ata unha distancia de dez cóbados, ata que se acostumaron e se educaran a iso; e subiron todo o longo da corda ata chegar ao ceo; os rapaces estando de costas. Despois chamounos para si.

12 E cando Haiqâr viu que o seu desexo estaba cumprido, mandou aos rapaces que, cando fosen levados ao ceo, gritasen, dicindo:

13 "Tráenos barro e pedra, para que fagamos un castelo para o rei Faraón, porque estamos ociosos".

14 E Haiqâr nunca rematou de adestralos e exercitalos ata que chegaran ao máximo punto posible (de habilidade).

15Deixándoos, foi onda o rei e díxolle: "¡Oh, meu señor! o traballo está rematado segundo o teu desexo. Levántate comigo para que che mostre a marabilla.

16 O rei ergueuse e sentouse con Haiqâr e foi a un lugar amplo e mandou traer as aguias e os rapaces, e Haiqâr atounos e soltounos no aire por toda a lonxitude das cordas, e comezaron a berrar como ensinaralles. Despois chamounos para si e púxoos no seu sitio.

17 E o rei e os que estaban con el marabilláronse cunha gran admiración: e o rei bicou a Haiqâr entre os seus ollos e díxolle: "Vai en paz, meu amado! Ó orgullo do meu reino! a Exipto e responde ás preguntas do Faraón e venceo coa forza do Deus Altísimo.'

18 Despois despediuse del, colleu as súas tropas, o seu exército, os mozos e as aguias, e foi cara ás moradas de Exipto; e cando chegou, volveuse cara ao país do rei.

19 E cando o pobo de Exipto soubo que Senaquerib enviara a un home do seu Consello Privado para falar co Faraón e responder ás súas preguntas, levaron a noticia ao rei Faraón, e este enviou un grupo dos seus Conselleiros Privados para que o levasen ante el. .

20 E veu e entrou diante do Faraón e fixo unha reverencia ante el como convén facer cos reis.

21 E díxolle: '¡Oh, meu señor o rei! O rei Senaquerib álbate con abundancia de paz, poder e honra.

22 E envioume a min, que son un dos seus escravos, para que che responda ás túas preguntas e poida cumprir todo o teu desexo, porque enviaches buscar do meu señor o rei un home que che constrúa un castelo entre os o ceo e a terra.

23 E eu, coa axuda do Deus Altísimo e o teu nobre favor e o poder do meu señor o rei, construireino para ti como queiras.

24 Pero, meu señor o rei! o que nel dixeches sobre os impostos de Exipto durante tres anos, agora a estabilidade dun reino é unha xustiza estrita, e se ti gañas e a miña man non ten habilidade para responderche, entón o meu señor o rei enviarache o impostos que mencionaches.

25 E se che respondín ás túas preguntas, quedarache para enviar o que menciones ao meu señor o rei.

26 E cando o faraón escoitou aquela fala, quedou asombrado e quedou perplexo pola liberdade da súa lingua e o agradable da súa fala.

27 E o rei Faraón díxolle: "Home! cal é o teu nome? E dixo: "O teu servo é Abiqâm, e eu unha formiga pequena das formigas do rei Senaquerib".

28 E o faraón díxolle: "O teu señor non tiña máis dignidade ca ti, que me enviou unha formiga pequena para que me respondese e conversase comigo?"

29 E Haiqâr díxolle: '¡Oh, meu señor o rei! Quero ao Deus Altísimo que cumpra o que pensas, porque Deus está cos débiles para confundir aos fortes.

30 Entón o faraón mandou que preparasen unha vivenda para Abiqâm e que lle proporcionasen forraje, carne e bebida e todo o que precisase.
31 E cando rematou, tres días despois o faraón vestiuse de roxo e vermello e sentou no seu trono, e todos os seus visires e os magnates do seu reino estaban de pé coas mans cruzadas, os pés xuntos e a cabeza inclinada.
32 E o faraón mandou buscar a Abiqâm, e cando se lle presentou, inclinouse diante del e bicou o chan diante del.
33 E o rei faraón díxolle: "Oh Abiqâm, a quen son eu? e os nobres do meu reino, a quen se parecen?
34 E Haiqâr díxolle: "O meu señor parente, es como o ídolo Bel, e os nobres do teu reino son coma os seus servos".
35 Díxolle: "Vai e mañá volve aquí". Entón Haiqâr foi como lle mandara o rei faraón.
36 E ao día seguinte, Haiqâr foi diante do Faraón, inclinouse e púxose diante do rei. E o faraón vestíase de cor vermella, e os nobres vestíanse de branco.
37 E o faraón díxolle: "Oh Abiqâm, a quen son eu? e os nobres do meu reino, a quen se parecen?
38 E Abiqâm díxolle: "O meu señor! ti es coma o sol, e os teus servos son coma os seus raios". E o faraón díxolle: "Vai á túa morada e vén mañá".
39 Entón o faraón mandou á súa corte que vestise de branco puro, e o faraón vestiuse coma eles e sentou no seu trono, e mandoulles que traesen a Haiqâr. E entrou e sentouse diante del.
40 E o faraón díxolle: 'Oh Abiqâm, a quen son eu? e os meus nobres, a quen son?
41 E Abiqâm díxolle: "O meu señor! ti es coma a lúa, e os teus nobres son coma os planetas e as estrelas». E o faraón díxolle: "Vai e mañá estarás aquí".
42 Entón o faraón mandou aos seus servos que levasen túnicas de varias cores, e o faraón vestiu un vestido de veludo vermello e sentou no seu trono e mandoulles buscar a Abiqâm. E entrou e fixo unha reverencia diante del.
43 E dixo: 'Oh Abiqâm, a quen son eu? e os meus exércitos, a quen se parecen? E dixo: '¡Oh, meu señor! ti es como o mes de abril, e os teus exércitos son coma as súas flores».
44 E ao oílo o rei alegrouse cunha gran alegría e dixo: "Oh Abiqâm! a primeira vez que me comparaches co ídolo Bel, e os meus nobres cos seus servos.
45 E a segunda vez comparachesme co sol, e os meus nobres cos raios do sol.
46 E a terceira vez comparachesme coa lúa, e os meus nobres cos planetas e as estrelas.
47 E a cuarta vez comparachesme co mes de abril, e os meus nobres coas súas flores. Pero agora, ó Abiqâm! dime, teu señor, rei Senaquerib, a quen se parece? e os seus nobres, a quen son?
48 E Haiqâr berrou a gran voz e dixo: 'Está lonxe de min facer mención ao meu señor o rei e a ti sentado no teu trono. Pero érguese de pé para que che diga a quen se parece o meu señor o rei e a quen se parecen os seus nobres.
49 E Faraón quedou perplexo pola liberdade da súa lingua e a súa afouteza para responder. Entón o faraón ergueuse do seu trono e púxose diante de Haiqâr e díxolle: "Dime agora, para que comprenda a quen se parece o teu señor o rei e os seus nobres a quen se parecen".
50 E Haiqâr díxolle: "O meu señor é o Deus do ceo, e os seus nobres son os lóstregos e os tronos, e cando quere, sopran os ventos e cae a choiva.
51 E manda o trono, e alumea e chove, e sostén o sol, e non dá a súa luz, e a lúa e as estrelas, e non dan círculos.
52 E manda á tempestade, e sopra e cae a choiva e pisa o abril e destrúe as súas flores e as súas casas».
53 E cando o faraón escoitou este discurso, quedou moi perplexo e enfadouse cunha gran ira, e díxolle: '¡Home! dime a verdade e faime saber quen es realmente.
54 E díxolle a verdade. "Eu son Haiqâr o escriba, o maior dos conselleiros privados do rei Senaquerib, e son o seu visir e o gobernador do seu reino e o seu chanceler".
55 E díxolle: "Dixeches a verdade neste dito. Pero escoitamos falar de Haiqâr, que o rei Senaquerib o matou, aínda que pareces que estás vivo e sano.
56 E Haiqâr díxolle: 'Si, así foi, pero loado sexa Deus, que sabe o que está oculto, porque o meu señor o rei mandoume que me matasen, e creu na palabra dos homes descarriados, pero o Señor librou. eu, e bendito sexa o que confía nel.
57 E o faraón díxolle a Haiqâr: "Vai, e mañá estará aquí e dime unha palabra que nunca oín dos meus nobres nin da xente do meu reino e do meu país".

CAPÍTULO 6

A artimaña ten éxito. Ahikar responde a todas as preguntas do faraón. Os rapaces das aguias son o clímax do día. O enxeño, tan raramente atopado nas antigas Escrituras, revélase nos versos 34-45.
1 E Haiqâr foi á súa morada e escribiu unha carta, dicindo nela deste xeito:
2 De Senaquerib, rei de Asiria. e Nínive ao faraón, rei de Exipto.
3 'Paz contigo, meu irmán! e o que che damos a coñecer con isto é que un irmán necesita do seu irmán, e reis uns dos outros, e a miña esperanza de ti é que me prestes novecentos talentos de ouro, porque o necesito para abastecerme de algúns dos soldados, que, eu poida gastar neles. E despois de pouco, mandareino.
4 Logo dobrau a carta e presentoulla ao Faraón ao día seguinte.
5 E cando o viu, quedou perplexo e díxolle: "De certo, nunca escoitei nada semellante a ninguén".
6 Entón Haiqâr díxolle: "De verdade, esta é unha débeda que debes co meu señor o rei".
7 E o faraón aceptou isto, dicindo: 'Oh Haiqâr, é como ti quen es honesto ao servizo dos reis.
8 Bendito sexa Deus que te fixo perfecto en sabedoría e te adornou con filosofía e coñecemento.
9 E agora, oh Haiqâr, queda o que desexamos de ti, que constrúas como un castelo entre o ceo e a terra.'

10 Entón Haiqâr dixo: 'Oir é obedecer. Construireiche un castelo segundo o teu desexo e elección; pero, meu señor, prepáronos cal, pedra, barro e obreiros, e teño hábiles canteiros que che farán como ti queiras.
11 E o rei preparoulle todo, e foron a un lugar amplo; e chegaron a ela Haiqâr e os seus rapaces, e levou consigo as aguias e os mozos; e o rei e todos os seus nobres foron e toda a cidade reuniuse para ver o que faría Haiqâr.
12 Entón Haiqâr saíu das aguias das caixas, atou os mozos ás costas e atou as cordas aos pés das aguias, e deixounos ir no aire. E eleváronse cara arriba, ata que quedaron entre o ceo e a terra.
13 E os rapaces puxéronse a berrar, dicindo: "Trae ladrillos, trae barro, para que construímos o castelo do rei, porque estamos ociosos".
14 E a multitude quedou abraiada e perplexa, e asombraron. E o rei e os seus nobres preguntáronse.
15 E Haiqâr e os seus servos comezaron a golpear aos obreiros, e estes chamaron a berros polas tropas do rei, dicíndolles: "Traedádelles aos obreiros expertos o que queiran e non lles impidades o seu traballo".
16 E o rei díxolle: "Estás tolo; quen pode levar nada a esa distancia?
17 E Haiqâr díxolle: '¡Oh, meu señor! como imos construír un castelo no aire? e se o meu señor o rei estivese aquí, tería construído varios castelos nun só día».
18 E o faraón díxolle: "Vai, oh Haiqâr, á túa morada e descansa, porque deixamos de construír o castelo e mañá ven a min".
19 Entón Haiqâr foi á súa morada e ao día seguinte presentouse ante o faraón. E o faraón dixo: "Oh Haiqâr, que noticia hai do cabalo do teu señor? porque cando ninca no país de Asiria e Nínive, e as nosas eguas escoitan a súa voz, botan as súas crías».
20 E cando Haiqâr escoitou este discurso, foi e colleu un gato, atouno e comezou a azotala con violentos azotes ata que o escoitaron os exipcios, e foron e contárono ao rei.
21 E o faraón mandou buscar a Haiqâr e díxolle: "Oh Haiqâr, por que azotes así e bates a esa besta muda?"
22 E Haiqâr díxolle: ¡Meu señor o rei! verdadeiramente ela me fixo un feo acto, e mereceu este azote e azoteo, porque o meu señor o rei Senaquerib derame un bo galo, e tiña unha voz forte e verdadeira e sabía as horas do día e da noite.
23 E o gato ergueuse esta mesma noite, cortoulle a cabeza e marchou, e por esta acción trateino con estes golpes.
24 E o faraón díxolle: "Oh Haiqâr, vexo por todo isto que estás envellecendo e estás no teu despoxo, porque entre Exipto e Nínive hai sesenta e oito parasangs, e como foi esta mesma noite e cortou a cabeza do teu galo e volver?
25 E Haiqâr díxolle: '¡Oh, meu señor! se houbese tal distancia entre Exipto e Nínive, como poderían escoitar as túas eguas cando o cabalo do rei nini e bota as súas crías? e como puido chegar a voz do cabalo a Exipto?
26 E cando o faraón soubo iso, soubo que Haiqâr respondera ás súas preguntas.
27 E o faraón dixo: "Oh Haiqâr, quero que me fagas cordas de area do mar".
28 E díxolle Haiqâr: "O meu señor o rei! mándalles que me saquen unha corda do tesouro para que faga unha semellante".
29 Entón Haiqâr foi á parte de atrás da casa, e fixo buratos na costa áspera do mar, e colleu un puñado de area na man, area de mar, e cando o sol saíu e penetrou nos buratos, estendeuse. a area ao sol ata quedar como tecida como cordas.
30 E Haiqâr dixo: "Ordena aos teus servos que tomen estas cordas e, cando o desexes, tecerei algunhas coma elas".
31 E o faraón dixo: "Oh Haiqâr, temos aquí unha pedra de muíño e rompeuse e quero que a coses".
32 Entón Haiqâr mirou para el e atopou outra pedra.
33 E díxolle ao faraón: "¡Oh, meu señor! Son estranxeiro: e non teño ferramenta para coser.
34 Pero quero que mandes aos teus fieis zapateiros que corten punzóns desta pedra, para que eu poida coser esa pedra de muíño.
35Entón o faraón e todos os seus nobres rían. E dixo: "Bendito sexa o Deus Altísimo, que che deu este enxeño e coñecemento".
36 E cando o faraón viu que Haiqâr o venceu e devolveulle as súas respostas, enseguida emocionouse e mandoulles que cobrasen por el impostos de tres anos e que os levasen a Haiqâr.
37 E quitou as súas túnicas e púxoas a Haiqâr, aos seus soldados e aos seus servos, e deulle os gastos da súa viaxe.
38 E díxolle: "Vai en paz, forza do seu señor e orgullo dos seus doutores! Algún dos sultáns ten o teu gusto? Saúde ao teu señor o rei Senaquerib e dille como lle enviamos agasallos, porque os reis se contentan con pouco.
39 Entón Haiqâr ergueuse, bicou as mans do rei Faraón e bicou o chan diante del, desexoulle forza e continuidade e abundancia no seu tesouro, e díxolle: "¡Oh, meu señor! Desexo de ti que ningún dos nosos paisanos quede en Exipto.
40 E levantouse o faraón e enviou heraldos para proclamar nas rúas de Exipto que nin un dos pobos de Asiria nin de Nínive quedaría na terra de Exipto, senón que debían ir con Haiqâr.
41 Entón Haiqâr foi e despediuse do rei Faraón e viaxou buscando a terra de Asiria e Nínive; e tiña uns tesouros e unha gran riqueza.
42 E cando chegou ao rei Senaquerib a noticia de que Haiqâr ía chegar, saíu ao seu encontro e alegrouse por el con moita alegría, abrazouno e bicouno e díxolle: "Benvido á casa: oh parente! meu irmán Haiqâr, a forza do meu reino e o orgullo do meu reino.
43 Pregunta o que queres de min, aínda que quixeses a metade do meu reino e dos meus bens.
44 Entón Haiqâr díxolle: "Oh, meu señor o rei, vive para sempre! Amosa o favor, meu señor rei! a Abu Samîk no

meu lugar, porque a miña vida estaba nas mans de Deus e nas súas».
45 Entón dixo o rei Senaquerib: "Honra para ti, o meu amado Haiqâr! Vou facer da estación de Abu Samîk o espadachín máis alto que todos os meus conselleiros privados e os meus favoritos.
46Entón o rei comezou a preguntarlle como se levaba co faraón desde a súa primeira chegada ata que se afastara da súa presenza, e como respondera a todas as súas preguntas e como recibira del os impostos e os cambios. da vestimenta e dos agasallos.
47 E o rei Senaquerib alegrouse cunha gran alegría e díxolle a Haiqâr: "Toma o que quixeses deste tributo, porque está todo ao alcance da túa man".
48 E Haiqâr mid: 'Deixa que o rei viva para sempre! Non desexo máis que a seguridade do meu señor o rei e a continuidade da súa grandeza.
49 ¡Oh, meu señor! que podo facer coa riqueza e as súas cousas? pero se me mostras gracia, dáme a Nadán, fillo da miña irmá, para que lle retribuirá o que me fixo, dáme o seu sangue e faime inocente».
50 E o rei Senaquerib díxolle: "Tómao, deino a ti". E Haiqâr colleu a Nadan, o fillo da súa irmá, ataulle as mans con cadeas de ferro, levouno á súa morada, púxolle un pesado atasco nos pés e atouno cun nó axustado, e despois de atarlle así botouno. nun cuarto escuro, a carón do lugar de retiro, e nomeou a Nebu-hal como centinela sobre el para que lle dese unha barra de pan e un pouco de auga todos os días.

CAPÍTULO 7

As parábolas de Ahikar nas que completa a educación dos seus sobriños. Símiles sorprendentes. Ahikar chama ao neno con nomes pintorescos. Aquí remata a historia de Ahikar.
1 E sempre que Haiqâr entraba ou saía, regañaba a Nadan, o fillo da súa irmá, dicíndolle sabiamente:
2 'Oh Nadan, meu rapaz! Fíxenche todo o que é bo e amable e ti premiaches por iso co que é feo e malo e con matar.
3 'Oh meu fillo! dise nos refráns: A quen non escoita co oído, faranlle escoitar co pescozo».
4 E Nadán dixo: "Por que estás enfadado comigo?"
5 E Haiqâr díxolle: 'Porque te criei, enseinei, dei honra e respecto e fíxote grande, e criei coa mellor crianza e sentarte no meu lugar para que foses o meu herdeiro. no mundo, e tratachesme matando e pagáchesme coa miña ruína.
6 Pero o Señor sabía que estaba agraviado e salvoume da mercancía que me puxeras, porque o Señor cura os corazóns abatidos e dificulta os envexosos e os altivos.
7 Ó meu rapaz! fuches para min coma o escorpión que, ao golpear o bronce, o atravesa.
8 Ó meu rapaz! ti es como a gacela que comeba as raíces da louca, e engádeme hoxe e mañá broncearán que esconden nas miñas raíces".
9 Ó meu rapaz! fuches a quen viu o seu compañeiro espido na época fría do inverno; e colleu auga fría e botouna sobre el.
10 Ó meu rapaz! Fuches para min coma un home que colleu unha pedra e lanzoua ao ceo para apedrear con ela ao seu Señor. E a pedra non bateu, e non chegou o suficientemente alto, pero converteuse na causa da culpa e do pecado.
11 Ó meu rapaz! se me honrases e me respectaras e escoitases as miñas palabras, serías o meu herdeiro e reinarías sobre os meus dominios.
12 Ó meu fillo! sabes que se o rabo do can ou do porco tivese dez cóbados de longo non se achegaría ao valor do cabalo aínda que fose como a seda.
13 Ó meu rapaz! Pensei que serías o meu herdeiro á miña morte; e ti pola túa envexa e a túa insolencia quixeches matarme. Pero o Señor libroume da túa astucia.
14 Ó meu fillo! Fuches para min coma unha trampa que se puxo no esterco, e chegou un pardal e atopou a trampa posta. E o pardal díxolle á trampa: "Que fas aquí?" A trampa dixo: "Estou aquí orando a Deus".
15 E a cotovía preguntoulle tamén: "Cal é o anaco de madeira que tes?" Dixo a trampa: "Ese é un carballo novo no que me apoio no momento da oración".
16 Díxolle a cotovía: "E que é esa cousa na túa boca?" Dixo a trampa: "Isto é o pan e os alimentos que levo para todos os famentos e os pobres que se achegan a min".
17 Díxolle a cotovía: "Agora podo vir e comer, porque teño fame?" E a trampa díxolle: "Adelante". E a alondra achegouse para que comese.
18 Pero a trampa levantouse e agarrou a cotovía polo pescozo.
19 E respondeu a cotovía e díxolle á trampa: "Se ese é o teu pan para os famentos, Deus non acepta a túa esmola e as túas bondades.
20 E se ese é o teu xaxún e as túas oracións, Deus non acepta de ti nin o teu xaxún nin a túa oración, e Deus non perfeccionará o que é bo de ti".
21 Ó meu rapaz! fuches para min (como) un león que fixo amizade cun burro, e o asno andaba un tempo diante do león; e un día o león saltou sobre o asno e comeuno.
22 Ó meu rapaz! fuches para min coma un gorgojo no trigo, porque non serve para nada, pero estraga o trigo e roeo.
23 Ó meu rapaz! estiveches coma un home que sementou dez medidas de trigo, e cando chegou o tempo da colleita, ergueuse e segouno, colleitouno, debuxouno e traballouse ata o máximo, e resultou que eran dez. medidas, e o seu amo díxolle: "¡Oh preguiceiro! non medraches nin encolleches".
24 Ó meu rapaz! fuches para min coma a perdiz que se botara na rede, e ela non puido salvarse, pero chamou ás perdices para que as botase consigo mesma na rede.
25 Ó meu fillo! fuches para min coma o can que tiña frío e entrou na casa do oleiro para quentar.
26 E cando se fixo quente, comezou a ladrarlles, e botárono e batérono, para que non os mordise.
27 Ó meu fillo! fuches para min coma o porco que se meteu no baño quente con xente de calidade, e cando

saíu do baño quente viu un burato sucio e baixou e revolcábase nel.
28 Ó meu fillo! fuches para min coma a cabra que se uniu aos seus compañeiros no camiño do sacrificio, e non puido salvarse.
29 Ó meu rapaz! o can que non se alimenta da súa caza convértese en alimento para as moscas.
30 Ó meu fillo! a man que non traballa nin ara e (que) é cobizosa e astuta será cortada do seu ombreiro.
31 Ó meu fillo! o ollo no que non se ve a luz, os corvos collerán e arrincarán.
32 Ó meu rapaz! estiveches para min coma unha árbore á que cortaban as pólas, e díxolles: "Se algo de min non estiveses nas túas mans, de verdade non poidades cortarme".
33 Ó meu rapaz! ti es coma o gato ao que lle dixeron: "Deixa o ladrón ata que che fagamos unha cadea de ouro e che alimentemos con azucre e améndoas".
34 E ela dixo: "Non me esquezo do oficio do meu pai e da miña nai".
35 Ó meu fillo! fuches coma a serpe que cabalgaba sobre un espiño cando estaba no medio dun río, e un lobo viunos e díxolles: "Mai tras picardía, e quen sexa máis traveso que eles os dirixa os dous".
36 E a serpe díxolle ao lobo: "Os cordeiros, as cabras e as ovellas que comeches toda a túa vida, devolverásllos aos seus pais e aos seus pais ou non?".
37Dixo o lobo: "Non". E a serpe díxolle: "Creo que despois de min ti es o peor de nós".
38 Ó meu rapaz! Eu te alimento con boa comida e ti non me alimentaches con pan seco.
39 Ó meu rapaz! Deille auga azucrada. bebe e bo xarope, e non me deches a beber auga do pozo.
40 Ó meu rapaz! Ensineino, e crieino, e cavachesme un escondite e ocultachesme.
41 Ó meu rapaz! Eu crieino coa mellor educación e adestreino coma un cedro alto; e torcechesme e dobrachesme.
42 Ó meu rapaz! era a miña esperanza con respecto a ti que me construíches un castelo fortificado, para que eu puidese ocultarme dos meus inimigos nel, e ti fixeches para min coma quen enterra no fondo da terra; pero o Señor apiadeouse de min e libroume da túa astucia.
43 Ó meu rapaz! Desexábache ben, e recompensachesme con maldade e odio, e agora quixera arrincarche os ollos, facerche comida para cans, cortarche a lingua e quitarche a cabeza co gume da espada. e recompensache polos teus actos abominables».
44 E cando Nadan escoitou este discurso do seu tío Haiqâr, dixo: '¡Oh, meu tío! Trata comigo segundo o teu coñecemento e perdóame os meus pecados, pois quen hai quen pecou coma min, ou quen perdoe coma ti?
45 Acéptame, meu tío! Agora servirei na túa casa, prepararei os teus cabalos, varrei o esterco do teu gando e apacentarei as túas ovellas, porque eu son o malvado e ti o xusto: eu o culpable e ti o que perdoa.
46 E Haiqâr díxolle: 'Oh, meu rapaz! ti es como a árbore sen froito á beira da auga, e o seu amo quixo cortala, e díxolle: "Levántame a outro lugar, e se non dou froito, córtame".
47 E o seu amo díxolle: "Estando a carón da auga non deches froito, como vas dar froito cando esteas noutro lugar?"
48 Ó meu rapaz! a vellez da aguia é mellor que a mocidade do corvo.
49 Ó meu rapaz! dixéronlle ao lobo: "Afaste das ovellas para que o seu po non che faga dano". E o lobo dixo: "Os lixos do leite de ovella son bos para os meus ollos".
50 Ó meu rapaz! fixeron que o lobo fose á escola para que aprenda a ler e dixéronlle: "Di A, B". El dixo: "Año e cabra na miña campá".
51 Ó meu rapaz! puxeron o burro á mesa e caeu, e comezou a rolar polo po e un dixo: "Que se enrole, que é a súa natureza, non cambiará.
52 Ó meu rapaz! confirmouse o refrán que di: "Se enxendras un neno, chámao teu fillo, e se crias un neno, chámao teu escravo".
53 Ó meu rapaz! quen fai o ben atoparase co ben; e quen fai o mal atoparase co mal, porque o Señor paga ao home segundo a medida da súa obra.
54 Ó meu rapaz! que che direi máis que estes refráns? porque o Señor sabe o que está oculto, e coñece os misterios e os segredos.
55 E el pagarache e xulgará entre min e ti, e pagarache segundo o teu deserto.',
56 E cando Nadan escoitou ese discurso do seu tío Haiqâr, inchouse inmediatamente e quedou coma unha vexiga explotada.
57 E incháronselle as extremidades e as pernas, os pés e o costado, e foi rasgado e o seu ventre esnaquizáronse e as súas entrañas foron esparexidas, e morreu e morreu.
58 E o seu último fin foi a destrución, e foi ao inferno. Pois quen lle cave un pozo ao seu irmán caerá nel; e quen tender trampas quedará atrapado nelas.
59 Isto é o que pasou e (o que) atopamos sobre o conto de Haiqâr, e louvanza sexa a Deus para sempre. Amén, e paz.
60 Esta crónica está rematada coa axuda de Deus, que sexa exaltado! Amén, Amén, Amén.